

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

Սիրելի

Բոյլ մը նայվածք, փունջ մը ժպիտ,
Քուրա մը խոսք դյուրեց իմ սիրտ:

Ես ուզեցի լուռ մենանալ,
Սիրելի փրթիթք՝ խորշեր թաւուտ,
Սիրելի կայծերն երկնի կապոյտ,
Առտրւան շաղն, իրիկուան բալ,
Ճակատագրիս սեւ գիծ կարդալ,
Խոկալ, սուգիլ, գմայլիլ սուտ:

Ո՛հ, խորձ մը վարս, եղեմ մը շունջ,
Շրշագգեստ մը շրշեց իմ շուրշ:

Ես ուզեցի լոկ ու մինակ
Սրտակցիլ ջինջ վրտակին հետ,
Յիշատակի շունի նա հետ,
Սիրտ մ՛որոյ մինջ սուգիմ յատակ,
Գտնեմ գիս հոն տժգոյն, յատակ,
Գաղտնիք մ՛ունի այն՝ անթիւ վէտ:

Եթեր մը տրոբ սրտի լսեցի,
Հծծեց «Կ՛ուզե՞ս սիրտ, ե՛կ ինձի»:

Ես ուզեցի սիրել զեփիտ
Որ երկնքէն թռչի բեկբեկ,
Նա չի՛ սիրեր խոցել երբեք,
Հոգի՛ մորոյ գաղտնիքն է բոյր,
Գիտէ շոյել երագներ բիր,
Երկնի բոյրն յուշ կ'ածէ առ հէք:

Ո՛հ, փունջ մը բոց փրսփրսաց ինձ,
«Կուզե՞ս պաշտել հոգի մ'անբիծ»:

Ես ուզեցի քընարով մի՛
Լոկ սիրել հոս, հոս դալկահար,
Պաշտել, գրկել միայն քընար,
Սիրող էակ ճանչել զանի,
Ըստ իմ քընաց լարել աղի,
Եւ սրտակցիլ սիրողաբար:

Նէ մօտեցաւ հուշիկ՝ ըսաւ.
«Քնարդ է ցուրտ սիրտ, եւ սէրդ՝ ցաւ»:

Թօթուեց թներն հոգիս մուար,
Ճանչեց ըզնէ, գեղ ու կրրակ՝
Սիրտն անապակ ինչպէս վտակ,
Անմեղ՝ ինչպէս սիւք դալկահար,
Հաւատարիմ՝ ինչպէս քընար,
Հրաժեշտ տուաւ կեանքի մենակ:

Բոյլ մը նայվածք, փունջ մը ժըպիտ,
Քուրայ մը խօսք դիտեց իմ սիրտ:

1871